

sagkyndiges Raad, hvis de er i Strid med den doktrinære Opfattelse, som man paa dette Omraade har.

Den højtærede Indenrigsminister sagde, hvorledes jeg kunde tænke mig, at Danmark kunde faa Kul billigere end andre Lande. Nej, det er ganske givet, at Danmark ikke kan faa Kul billigere end andre Lande, men Danmark behøver ikke at skaffe sig Kul dyrere end andre Lande, og den Politik, som Regeringen har arbejdet med i Sommer, har fordyret alt, hvad Danmark har købt ude for sig selv. De planløse, nervøse Opkøb af Kul — jeg bruger her et Citat, som er kommet fra den anden Side af Havet — og de forvirrede Opkøb af Foderstoffer, som har fundet Sted paa samme Tid, er det, som har drevet Valutaen op i Sommer til den Højde, den havde. Derfor har vi oplevet, at Danmark i Juli Maaned købte Kul til 10 Maaneder paa et Tidspunkt, da det selv arbejdede sine Penge ned i Værdi og de fremmedes op i Værdi. Dermed er Danmark kommet til at arbejde mod sine egne Interesser. Nuvel, hvis ingen havde kunnet se, at saadan maatte Forholdet blive, havde den højtærede Regering dog i nogen Maade været diskulperet. Men naar netop de sagkyndige paa dette Omraade har sagt: Saadan og saadan er det!, er det Regeringens Fejl, at den ikke tager Hensyn dertil. Og det nytter nu aldeles ikke nu at gøre gældende, at Ministeren har fulgt de Raad, der er givne; thi det, Gesandten i Washington og Direktør Gunnar Gregersen sagde, var: De Indkøb, der finder Sted til Danmark, vækker mere og mere Mishag her. Den Maade, hvorpaa Europa, og ogsaa Danmark, køber hos os, vækker mere og mere Mishag, thi den planløse Maade, hvorpaa det foregaar, driver Prisene i Vejret her i Amerika. Selvfølgelig kunde heller ikke Europa være tjent med den meningsløse Prisstigning, der fandt Sted, og den derefter følgende uhyre Prisstyrning.

Den højtærede Indenrigsminister mente, at Grunden til, at jeg havde foretaget en Forandring i Taktik ved at føre Diskussionen over paa hans Budget, skulde være Hensynet til Statsbanernes Direktør. Jeg havde nu i Virkeligheden ikke troet, at den højtærede Minister vilde fremstille dette som Grund; thi han gør herved det, som aldeles ikke sømmer sig for en stærk Regering, at søge at vælte Ansvaret over paa et Sted, hvor det ikke ligger. I denne Sag ligger Ansvaret et eneste Sted, nemlig paa Regeringen, og det ved den højtærede Regering meget godt fra den Gang, den

selv var Opposition. Derfor kan det aldeles ikke nytte at trække Generaldirektørens Person frem. Jeg tror ogsaa, at Statsbanernes Minister i saa Henseende kunde fortælle, at en stor Del af denne Tid var Generaldirektøren slet ikke til Stede, eftersom han havde Ferie. Det er altsaa andre Personer indenfor Statsbanerne, som har staaet for disse Indkøb. Men det er ganske ligegyldigt, om dette er rigtigt eller ej. Thi det, som er givet, er, at det er Ministeren, paa hvem Ansvaret hviler. Den Omstændighed, at Ordningen indenfor en saadan Institution som Statsbanerne selvfølgelig maa være, at det er Generaldirektøren, der disponerer selvstændigt forretningsmæssigt, kan aldeles ikke klare den særlige Situation, her foreligger, hvor der i Juli Maaned er foretaget Indkøb af en saa ekstraordinær Art, at det ingen Sinde før er set indenfor Statsbanerne, og hvor det derfor slet ikke er tænkeligt, at disse Indkøb har fundet Sted paa anden Maade end i Samraad med og efter Tilskyndelse fra Ministeren. Ministeren er i denne Sag, netop fordi Forholdene var saa overordentlige, og fordi han nødvendigvis maatte konferere med Finansministeren om Forholdet, selvfølgelig den, som alene bærer Ansvaret, og derfor er intet som helst Hensyn til Statsbanernes Direktør bestemmende for min Stilling, som netop er at pege paa, at det er den doktrinære Politik, som er Aarsag i Ulykken, og at Ministeren paa dette Punkt har fulgt en doktrinær Politik, som andre af hans Kolleger har fulgt den paa andre Omraader, og vise, hvilke følger den har faaet.

Jeg synes altsaa, at den højtærede Minister skulde have udleveret Papirerne straks i Stedet for at forbeholde vigtige Papirer til denne Sags Belysning til denne Diskussion. Han siger, hvilken fornuftig Grund han skulde have til at forholde Finansudvalget dem; han siger, han havde sendt dem hen et Sted, hvor der sidder et Flertal af hans Modstandere. Jeg gad nu vide, hvad det er for et Sted, han taler om: ingen af de to Kommissioner, som har beskæftiget sig med dette Spørgsmaal, passer denne Skildring paa. Jeg vilde gerne vide, hvad det er for et Sted, den højtærede Minister sigter til. Men dernæst kunde den højtærede Minister have haft en særdeles forstandig Grund til Foreholdelsen, og det er den, som for et Øjeblik siden ved et Citat af et konservativt Blad blev belyst af det ærede Medlem Hr. Hauge, nemlig Hensynet til den Maade, hvorpaa Sagen skulde tilrettelægges overfor Offentligheden. Og saaledes er Sagen blevet tilrettelagt overfor